

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114229251
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2114229251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcov: 1. Ing. T. W., PhD., narodený XX.X.XXXX, bytom P. XXXX/XX, O., 2. O. Y., narodená X.X.XXXX, bytom B. XX, T., obaja zastúpení advokátom: Mgr. Juraj Trokan, so sídlom Vajanského 10, Trnava, proti žalovanému: KARTAGO TOURS, a.s., IČO 31 371 205, so sídlom Vajnorská 100/B, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, zastúpený splnomocnencom: Bukovinský & Chlipala, s.r.o., IČO 35 918 098, so sídlom Svätoplukova 30, Bratislava, o zaplatenie 1.994,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27C/273/2014-214 zo dňa 25.9.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalobcu 1. proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.

II. Odvolací súd výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu 1. na zaplatenie sumy 251,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 251,61 eur od 19.10.2014 do zaplatenia, výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vo zvyšku výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie a výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žalovaný má n á r o k voči žalobkyni 2. na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 174,27 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z istiny od 19.10.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 66,22%, výrokom IV. uložil žalobkyni v 2. rade povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 13, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2, § 563, § 741a, § 741i ods. 1, 2, 3, § 741k Občianskeho zákonníka, § 6, § 8 ods. 1, 2, 3 zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca 1. ako objednávateľ uzatvoril zmluvu o obstaraní zájazdu aj v prospech spolucestujúcej manželky dňa 21.8.2014 prostredníctvom cestovnej agentúry Invia.sk, s.r.o., predmetom ktorej zmluvy bolo zakúpenie zájazdu do Grécka, Zakynthos v

termíne 29.8.2014 do 9.9.2014, ubytovanie v hoteli Astir Palace - vedľajšia budova, strava all inclusive, základná cena 639 eur na dve osoby spolu 1.278 eur, letiskové poplatky 155 eur za dve osoby 310 eur, celkom 1.588 eur. Žalobkyňa 2. ako objednávateľ uzatvorila zmluvu o obstaraní zájazdu aj v prospech spolucestujúceho manžela dňa 25.8.2014 prostredníctvom cestovnej agentúry CA EDEN s.r.o., predmetom ktorej zmluvy bolo zakúpenie zájazdu do Grécka, Zakynthos v termíne 29.8.2014 do 9.9.2014, ubytovanie v hoteli Astir Palace - vedľajšia budova, strava all inclusive, základná cena 549 eur, palivový príplatok 25 eur, servisný poplatok 130 eur a poistenie za pobyt 18,50 eur, spolu za dve osoby 1.445 eur. Po prilete do Grécka dňa 29.8.2014 delegátka žalobcom oznámila, že budú ubytovaní v inom než objednanom hotely a v inej lokalite. Žalobcovia prijali náhradné ubytovanie v hotely Imperial, do ktorého sa nasťahovali a dňa 31.8.2014 spísali žalobca 1. a manžel žalobkyne 2. reklamačné protokoly s delegátkou žalovaného, v ktorých vytkli vady ubytovania a stravy a uplatnili vrátenie plnej sumy za počet dní strávených v hoteli Imperial, bez vyčíslenia. Protokoly boli spísané výlučne nimi a len oni a delegátka ich podpísali. Žalobca 1. následne po návrate spísal nový reklamačný protokol bez uvedenia dátumu v cestovnej kancelárii, u ktorej zakúpil zájazd, v ktorej vytkol rovnaké vady a domáhal sa vrátenia plnej sumy za počet dní strávených v hotely Imperial, opätovne bez vyčíslenia. Cestovná kancelária, u ktorej zakúpila zájazd žalovaná 2., postúpila listom zo dňa 12.9.2014 reklamáciu spísanú s delegátkou počas dovolenky spolucestujúcim žalobkyne 2. žalovanému. Žalovaný reklamáciu neuznal listami zo dňa 14.10.2014. Svoje právo na reklamovanie väd zájazdu si žalobca 1. a spolucestujúci žalobkyne 2. uplatnili u žalovaného v prekluzívnej lehote, ktorá uplynula dňa 9.12.2014. Spolucestujúca žalobcu 1., ktorá je rovnako objednávateľkou zájazdu a žalobkyňa 2. si svoje právo z titulu vadne poskytnutého plnenia voči žalovanému v prekluzívnej lehote neuplatnili. Žalobca 1. bol 6 nocí ubytovaný v hoteli Imperial, pričom v konaní preukázal, že náhradný hotel je vzdialený od objednaného hotela 20,6 km, je umiestnený na svahu, prístup na pláž len po schodoch alebo v časti cesty výťahom, najbližšia obec od hotela bola vzdialená 1,4 km, pričom v nej nie sú obchodné a ani zábavné centrá. Podľa kategorizácie bol náhradný hotel vyššej kategórie ako objednaný hotel. Žalobcom 1. objednaný hotel je blízko letiska, s priamym prístupom na pláž bez schodov, je blízko centra Laganos 500 m a od mesta Zakynthos vzdialený 7 km, kde sa nachádza i letisko.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že spolucestujúci žalobcov nie sú stranami sporu a z tohto titulu žalobu v časti týkajúcej sa uplatnených nárokov žalobkyňou 2. z dôvodu preklúzie zamietol, a to v celom rozsahu ňou uplatnených nárokov z titulu zľavy z ceny zájazdu vrátane nárokov, ktoré si uplatnila za spolucestujúcu osobu - manžela, nakoľko tento nie je stranou sporu. Z rovnakého dôvodu súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti, kde sa žalobca 1. domáha zľavy z ceny zájazdu za svoju manželku - spolucestujúcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že primeranou zľavou vzhľadom na zistené nedostatky z vytknutých žalobcom je 50% zo základnej ceny za 6 dní, t. j., 174,27 eur (639,00 eur : 11 dní x 6 dní = 348,54 eur z toho 50 %) zaplatenej. Nakoľko žalobca v reklamacii v prekluzívnej lehote si neuplatnil zľavu za sťahovanie v dvoch dňoch z hotela Imperial do Poseidonu a následne do objednaného hotela, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri určovaní výšky primeranej zľavy nie je dôvodné použitie predloženej Frankfurtskej tabuľky, nakoľko žiadny záväzný právny predpis neustanovuje súdu povinnosť, aby pri určovaní výšky zľavy vychádzal z tohto dokumentu. Žalobca 1. si v rámci výpočtu zľavy podľa tejto tabuľky uplatnil aj zľavy za vady, ktoré v reklamacii nevytkol napr. chýbajúce reštaurácie, chýbajúca zábava, obchody, zlá organizácia služieb delegátky. Žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní na podanie žaloby, ktorou sa domáhajú nemajetkovej ujmy za svojich spolucestujúcich, nakoľko ide o ich osobnostné právo, čo je dôvod na zamietnutie žaloby v tejto časti. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobcov z titulu nemajetkovej ujmy dospel súd prvej inštancie k záveru, že nie je možné žalobcom priznať nemajetkovú ujmu v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko obsahuje osobitnú úpravu zmluvy o obstaraní zájazdu (§ 741a až § 741k), ktorá bola doň zaradená zákonom č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1.10.2001 a ktorá zmena sa udiala v súlade so Smernicou č. 90/314/EHS Rady zo dňa 13.6.1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb pri implementácii komunitárneho práva. Z výkladu ústavy, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka nepochybne vyplýva, že ak je daná špeciálna ochrana v Občianskom zákonníku, ktorá je uvedená v súlade so systematickým zaradením do VIII. hlavy 8. časti (záväzkové právo), nemožno potom zamieňať nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka s nárokmi žalobcov, ktoré sú plne opodstatnené podľa špeciálnej úpravy v Občianskom zákonníku § 741a až § 741k. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v súčasnosti nie je možné v takýchto zmluvných vzťahoch medzi občanmi a právnickými osobami (cestovnými kanceláriami) aplikovať právo na ochranu osobnosti so všetkými dôsledkami,

lebo tomu bráni špeciálne zákonné ustanovenie, ktoré samozrejme nemožno zlučovať s § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4Cdo 468/2014 zo dňa 24.8.2015 ako aj z nálezu Ústavného súdu SR III ÚS 228/2016-14 zo dňa 19.4.2016). Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu v časti nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

5. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovi 1. bola priznaná suma 174,27 eur spolu s úrokom z omeškania 25,87 eur ku dňu rozhodnutia. Žalobca 1. bol v konaní čiastočne úspešný v 16,89% a žalovaný v 83,11%. Vzhľadom na pomer úspechu súd prvej inštancie uložil žalobcovi 1. povinnosť na náhradu pomernej časti trov konania žalovaného vo výške 66,22 % (83,11-16,89). Žalobkyňa 2. bola v celom rozsahu neúspešná, preto jej súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v celom rozsahu náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia z dôvodu, že súd prvej inštancie v konaní vec nesprávne právne posúdil a konanie má aj iné vady, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný. V odvolaní uviedli, že nesúhlasia s tvrdením súdu prvej inštancie, že v reklamačnom protokole žalobcu 1. zo dňa 31.8.2014 je uvedené, že žalovaný musel vedieť, že nemajú rezervované objednané ubytovanie. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal, či sa reálne žalovaný dozvedel o zmene ubytovania až počas letu v ranných hodinách, či konal s odbornou starostlivosťou a skontroloval rezerváciu deň vopred, keď tvrdí, že sa to bežne stáva, tzv. „overbooking“. Obaja žalobcovia podali reklamácie dňa 31.8.2014 v spolupráci s delegátkou I. J. a následne si uplatnili tzv. nárok tiež v podobe reklamácie po návrate z dovolenky. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal (tak ako iné súdy v obdobných prípadoch), či delegátka reagovala na spísaný reklamačný protokol z miesta dovolenky, či vôbec spochybnila uvedené tvrdenia, alebo prípadne ako zjedнала nápravu, ďalej neskúmal, či v 30 dňovej lehote odpísala na danú reklamáciu. Žalobcovia boli na dovolenke v roku 2014, a nie v roku 2012, katalóg z ktorého súd prvej inštancie spomína. Žalovaný predložil katalóg z roku 2014, ktorý sa čítal na pojednávaní 23.5.2016, kde sám súd prvej inštancie zistil, že Hotel Zante Imperial v ponuke v roku 2014 nebol a nebol ani v ďalších rokoch. V konaní nebolo predložené žiadne rozhodnutie domáceho Ministerstva kultúry a cestovného ruchu pre problematický Hotel Zante Imperial, bol predložený záznam Hotelovej Komory Helénskej Republiky zo dňa 6.4.2016, pričom Hotelová Komora Helénskej Republiky však zjavne nie je orgánom, ktorý udeľuje povolenie na prevádzku a stanovuje príslušnú kategorizáciu hotelov. V reklamáciách žalobcovia vytkli žalovanému skutočnosť, že počas väčšej časti zájazdu neboli ubytovaní v objednanom hoteli a všetky nároky žalobcov uplatnené v súdnom konaní vyplývajú z tejto skutočnosti, keď vadou bolo „neposkytnutie objednaného ubytovania v podobe konkrétneho hotela v oblasti Laganas“ a nižší štandard poskytnutých služieb oproti objednaným. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne 2. z dôvodu, že táto si žiadne nároky pred podaním žaloby u žalovaného neuplatnila. Skutočnosť, že reklamačný protokol spisoval manžel žalobkyne 2., nie je rozhodujúca a tento reklamačný protokol je nutné považovať za reklamačný protokol, ktorým si (aj) žalobkyňa 2. uplatňovala svoje nároky, nakoľko to vyplýva z obsahu reklamačného protokolu, keďže bývali v jednej spoločnej izbe a boli im poskytované úplne rovnaké a aj rovnako vadné služby, mali rovnakú pláž, stravovali sa v tej istej hotelovej reštaurácii, cestovná kancelária (delegát) bola prítomná pri spisovaní reklamačného protokolu, a preto mala pre objednávateľov - spotrebiteľov ako slabšiu stranu zabezpečiť, aby reklamačný protokol bol formálne správne vyplnený, manžel žalobkyne 2. je oprávnený konať aj v mene žalobkyne 2.. Skutočnosť, že zmluvy o obstaraní zájazdu boli uzavreté s cieľom absolvovať zájazd spoločne s manželmi, nevylučuje právo žalobcov na uplatnenie si nárokov z vadne poskytnutého plnenia z celej zmluvy, nakoľko žalobcovia boli zmluvnou stranou, ktorá si objednala plnenie, ktoré bolo vadne poskytnuté. Zákon č. 281/2001 Z. z. nešpecifikuje, ktorý objednávateľ z § 5 si má uplatniť daný nárok z danej zmluvy, keď nárok zo zmluvy bol uplatnený jedným z možných zákonne definovaných objednávateľov a cestovná kancelária ho neuznala. Reklamácia nároku z chybné poskytnutej služby manželom žalobkyne 2. bola urobená v prekluzívnej lehote, avšak odpoveď žalovaného nebola v 30-dňovej lehote. Žalobca 1. nesúhlasí so záverom, že nepreukázal ďalšie skutočnosti (nevyhovujúca strava a nealkoholické nápoje, gumové obrusy, roztrhané sedáky, osy, nižší štandard ubytovanie), tieto skutočnosti žalobca 1. uviedol vo svojich podaniach a vyjadreniach a súd by mal na tieto skutkové tvrdenia prihliadať, nakoľko neboli druhou stranou vyvrátené ani rozporované. Zároveň je nesprávny výpočet zľavy len z tzv. „základnej ceny“. Smernica Rady 90/314/EHS z 13.6.1990 rovnako používa pojem „balík služieb“, a nie „položkové“ ceny. Podľa názoru žalobcov, súd má pri výpočte vychádzať z celkovej ceny zájazdu, nakoľko predmetom zmluvy o obstaraní zájazdu je zájazd ako kombinácia služieb cestovného ruchu a nie jednotlivé služby. Na toto žalobcovia niekoľkokrát poukázali v jednotlivých podaniach aj v samotnej žalobe. Žalobcovia si objednali zájazd za „jednu“ cenu.

Rozpis ceny v podobe fiktívnych poplatkov je len vnútornou záležitosťou cestovnej kancelárie, výška jednotlivých položiek nie je ničím podložená a pre objednávateľov je irelevantná. K fiktívnym letiskovým a palivovým poplatkom žalobcovia na pojednávaní predložili dôkaz, a to článok z internetového denníka na stránke A., v ktorom bol citovaný U. T. zo Slovenskej asociácie cestovných kancelárií a agentúr, v ktorom článku boli popisované nekalé obchodné praktiky spoločnosti Kartago Tours. Žalobcovia namietali, že servisné, letiskové poplatky sú fiktívne, nie sú reálne, napriek tomu sa súd prvej inštancie tým vôbec nezaoberal a akceptoval ich výšku bez toho, aby ich žalovaným nejakým spôsobom preukázal. Ďalej v prílohe číslo 3 k zmene návrhu zo dňa 22.2.2016 žalobcovia spochybnili aj spôsob rozdeľovania ceny v podobe uvádzania letiskových a palivových poplatkov uvedených v zmluve, čím sa súd prvej inštancie taktiež vôbec nezaoberal, napriek tomu, že výpočet nároku od toho závisí. Ďalej žalobcovia považujú za nesprávne právne posúdenie týkajúce sa neuplatnenia chýbajúcich reštaurácií, zábavy a obchodov, keďže v reklamácií zaslanej po návrate z dovolenky vytkol žalobca 1. nevhodnú polohu hotela a súd prvej inštancie to dokonca sám cituje v bode 20. rozhodnutia. Ďalej žalobcovia nesúhlasia s právnym posúdením, že žalobcovia si nemôžu nárokovať škodu za sťahovanie v dvoch dňoch medzi hotelmi, pretože si ich neuplatnili v prekluzívnej lehote. V zmysle zákona č. 281/2001 Z. z. § 2. ods. 1 neexistuje služba „nesťahovania sa medzi hotelmi“ a ani si ju žalobcovia neobjednali. Nútené sťahovanie je kvôli porušeniu záväzkov žalovaného vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy, pretože im žalovaný nezabezpečil zmluvne dohodnutý hotel. V danom prípade sa jedná sa o narušenie kľudného priebehu dovolenky, teda o stratu radosti z dovolenky, ktorá nebola prebratá do slovenského právneho poriadku a na to sa neuplatňuje prekluzívna lehota. Ďalej súd prvej inštancie na základe predložených dôkazov nemohol dôjsť záveru, že podľa kategorizácie bol náhradný hotel Zante Imperial vyššej kategorizácie ako objednaný hotel pre žalobcu 1., keďže podľa predložených dôkazov náhradný hotel Zante Imperial má platnú kategorizáciu **** až od roku 2016. Žalobcovia nesúhlasia s právnym posúdením, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní domáhať sa nároku za svojich spolucestujúcich v prípade straty radosti z dovolenky. Ak by sa súd prvej inštancie zaoberal a skúmal predložené rozhodnutia NS ČR 33Co 747/2015 zo dňa 04/28/2016 a NS ČR 33Cdo 3661/2013 zo dňa 12/11/2013, musel by dospieť k záveru, že žalobcovia sú oprávnení dožadovať sa tejto straty aj za svojich spolucestujúcich. Žalobcovia sa domáhali nemajetkovej ujmy - straty radosti z dovolenky (náhrada z titulu narušenia dovolenky) jednoznačne ako je uvedené v prílohe č. 3 časť 2 priloženej k zmene návrhu (22.2.2016) a žiadali stratu radosti z dovolenky priznať na základe rozsudku ESD vo veci C-168/00, Simone Leitner v. TUI Deutschland zo dňa 2.3.2002, ktorý prejednával spor ohľadne nároku na finančné odškodnenie nemajetkovej ujmy z tzv. straty radosti z dovolenky podľa smernice Rady 90/314/EHS zo dňa 13. júna 1990 a to aj napriek nekompletnému implementovaniu danej smernice v slovenskom právnom poriadku s ohľadom na eurokonformný výklad príslušnej smernice. Právne pochybenie súdu prvej inštancie vidia žalobcovia v tom, že súd prvej inštancie vôbec nezvažoval širší výklad Smernice č. 90/314/EHS. Žalobcovia navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil alebo zmenil tak, že žalovaného zaviazá zaplatiť žalobcovi 1. sumu 1.031,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19.10.2014 do zaplatenia a zaplatiť žalobkyni 2. sumu 962,47 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 13.10.2014 do zaplatenia.

7. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že námietky žalobcov sú rýdzo špekulatívne, len žalobcovia tvrdia, že žalovaný vedel deň vopred o „overbookingu“ zazmluvneného hotela pre žalobcov, tieto skutočnosti žalobcovia však nepreukázali a nenavrhli ani žiaden dôkaz na preukázanie týchto tvrdení. Žalobcovia boli v súlade so zásadami civilného procesu povinní podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, čo v tomto smere nespravili. Navyše podľa žalovaného vo vzťahu k požadovanému odškodneniu nemá táto skutočnosť žiaden právny význam a nemala žiaden vplyv na výšku odškodnenia požadovaného žalobcami. Žalovaný tiež poukazuje na špekulatívnosť žalobcov, ktorí na jednej strane tvrdia, že sa hneď po prilete do cieľovej destinácie ešte na letisku dozvedeli o „plnej obsadenosti“ ich zazmluvneného hotela, na druhej strane však boli pasívni, keď nevyužili svoje právo odstúpiť od zmlúv o obstaraní zájazdu hneď na mieste po prilete a nedožadovali sa zabezpečenia prepravy naspäť na Slovensko a vrátenia ceny zájazdu z dôvodu odstúpenia od zmlúv o obstaraní zájazdu, ale práve naopak špekulatívne všetky služby zájazdu vyčerpali. Tiež nie je pravda, že by súd prvej inštancie v tejto veci nič nekonal, predsa bral do úvahy čestné prehlásenie p. I. J.. Žalovaný jednoznačne predložil katalóg z roku 2014 a nie z roku 2012. Ďalšie tvrdenia žalobcov sú opäť špekulatívne, nakoľko tvrdenia, že zazmluvnený Hotel Imperial Zante beach bol rovnakej kategórie ako zazmluvnený hotel, nebol sporný, resp. v prípade jedného so žalobcov dokonca išlo o vyššiu kategóriu. Pokiaľ sa týka priznaného odškodnenia, je podľa žalovaného nesporné, že súd prvej inštancie vychádzal správne z § 741k odsek 2 a 3 Občianskeho zákonníka a zohľadnil prípadné poskytnutie

služieb nižšej kvality, ako boli zazmluvnené. Podľa žalovaného nie vždy je relevantná kategorizácia hotelov, ale je potrebné postupovať podľa platnej právnej úpravy v SR, konkrétne § 741k odsek 2 a 3 Občianskeho zákonníka, a teda vychádzať len zo skutočnosti, či boli poskytnuté služby nižšej kvality alebo nie. Žalovaný ďalej uviedol, že keď niekto namieta riadne dodanie služby, musí súčasne uviesť aj aký nárok požaduje, je to plne v súlade s § 741i odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých je objednávateľ povinný nielen identifikovať vady poskytnutých služieb, ale uplatniť aj právo na odstránenie chybné poskytnutej služby (odsek 1), resp. uplatniť svoje práva spojené s poskytnutím vadných služieb (odsek 2). Podľa žalovaného nie je podstatné, či žalobca 1. a jeho spolucestujúci boli manželia alebo nie, rovnako to platí o žalobkyni 2. a jej spolucestujúceho. Totiž zmluvnou stranou zmluvy o obstaraní zájazdu so žalobcom 1. je žalobca 1. a jeho manželka ako spolucestujúca je osoba, v prospech ktorej bola táto zmluva uzavretá a jej akceptáciou sa stáva spolucestujúci žalobcu 1. objednávateľom s rovnakými právami a rovnakými povinnosťami ako žalobca I., ktorý zmluvu o obstaraní zájazdu uzavrel. Rovnako to isté platí pre spolucestujúceho žalobkyne 2. Teda každý je povinný podať reklamáciu sám za seba ako objednávateľ (žalobca I., spolucestujúci žalobcu 1., žalobca 2., spolucestujúci žalobkyne 2.), je to úplne logické a v súlade s existujúcou právnou úpravou v SR. Svoje právo na reklamovanie väd zájazdu si žalobca 1. a spolucestujúci žalobkyne 2. uplatnili u žalovaného v prekluzívnej lehote, ktorá uplynula dňa 9.12.2014. Spolucestujúca žalobcu 1., ktorá je rovnako objednávateľkou zájazdu a žalobkyňa 2. si svoje právo z titulu vadne poskytnutého plnenia voči žalovanému v prekluzívnej lehote neuplatnili. Z tohto titulu súd prvej inštancie správne žalobu v časti týkajúcej sa uplatnených nárokov žalobkyňou 2. z dôvodu preklúzie zamietol a z rovnakého dôvodu zamietol žalobu aj v časti, kde sa žalobca I. domáha zľavy z ceny zájazdu za svoju manželku - spolucestujúcu. Žalovaný absolútne nesúhlasí so tvrdeniami žalobcov, že súd prvej inštancie mal za základ ceny pre výpočet zľavy z ceny vychádzať z celkovej ceny zájazdu, je to nezmysel a bolo by to v rozpore s ustanoveniami slovenského právneho poriadku ako aj praxou mnohých súdov v SR. Žalovaný namieta žalobcami uvádzané tvrdenia o nejakých fiktívnych poplatkoch v zmluvách o obstaraní zájazdu žalobcov. Navyše žalobcovia v tomto smere uvádzajú nepravdivé informácie hraničiace s ohováraním a zásahom do dobrej povesti žalovaného. Preprava ani žiadne súvisiace poplatky ako zložky ceny zájazdu neboli ani predmetom reklamácií žalobcov, palivové a letiskové poplatky sú štandardnou zložkou výslednej ceny zájazdu, je zrejmé aj u ostatných cestovných kancelárií. Navyše palivové a letiskové poplatky súvisia s prepravou a táto nebola reklamovaná žalobcami ako vadná služba. Žalobcovia v reklamáciách nevytkli napr. chýbajúce reštaurácie, chýbajúcu zábavu, obchody, zlú organizáciu služieb delegátky, a preto podľa žalovaného nie je možné brať do úvahy nedostatky alebo prípadnú zníženú kvalitu služieb, vytknutú alebo uplatnenú po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty alebo až v podanej žalobe. Žalovaný sa nestotožňuje so špekulatívnymi závermi žalobcov, že žalobcovia sú aktívne legitimovaní domáhať sa nároku za svojich spolucestujúcich v prípade straty radosti z dovolenky, keďže hmotnoprávna legitimácia svedčí každému účastníkovi zájazdu samostatne ohľadne ich nárokov za stratu radosti z dovolenky, a pokiaľ sa chceli domáhať nárokov za stratu radosti z dovolenky aj spolucestujúci žalobcov, tak boli povinní samostatnou žalobou alebo v tomto konaní sa ako strany sporu domáhať svojich práv každý sám za seba. V ostatnej časti pokiaľ sa týka priamych nárokov žalobcov za stratu ich radosti z dovolenky žalovaný plne súhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru žalovaného je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne a právne správny, riadne a perfektne odôvodnený, pričom v konaní vyčerpávajúcim spôsobom súd prvej inštancie vykonal všetky navrhované dôkazy, dokonca vykonal dôkazy aj nad rámec navrhovaných dôkazov s ohľadom na charakter sporu a vo veci právne správne rozhodol. Žalovaný navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

8. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcov sa vyjadrili žalobcovia. Vo vyjadrení prevažne uviedli, resp. zopakovali, skutočnosti už uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Vo vyjadrení ďalej uviedli, že považujú za rýdzo špekulatívne tvrdenie žalovaného, že sa o zmene hotela dozvedel až v dobe letu od 05:50 do 7:30 v bližšie neurčenom čase, avšak, na druhej strane bol dokonca schopný rezervovať iný hotel, ktorý vôbec nepredával, objednal a zaplatil autobus, ktorý tam prišiel a čakal so šoférom. Je to len púhe tvrdenie žalovaného, ničím nepodložené a zjavne účelové. Nie je pravdou, že to bola delegátka I. J., ktorá oznámila po prilete na letisku, že žalobcovia budú ubytovaní v inom hoteli, keď nikde v spise, ani v žalobe, ani vo výpovediach žalobcov, žalovaných a ani v rozsudku nie je táto informácia uvedená. I. J. vôbec na letisku nebola, o zmene boli žalobcovia informovaní delegátkou H. P. tak, ako je to uvedené v žalobe ako aj vo výpovedi žalobcu 1. zo dňa 23.5.2016. K tvrdeniu žalovaného, že žalobcovia boli pasívni a nežiadali návrat domov, žalobcovia uvádzajú, že žalovaný celý čas, a to v odpovedi na tzv. nárok, vo vyjadrení k žalobe, počas pojednávania, v záverečnej reči sa odvolával na VOP, kde uvádza, že žalobcovia nemajú nárok na nič, lebo názov hotela sa dozvedia až

po prilete. Žalobcovia v danom čase teda nekalou obchodnou praktikou žalovaného boli oklamaní a uvedení do omylu a nemohli tušiť, že VOP sú neplatné, ako sa preukázalo. Žalobcovia nechávajú na právnom posúdení odvolacieho súdu alebo súdu prvej inštancie s ohľadom na spotrebiteľské právo, či nevybavenie reklamácie v 30 dňovej zákonom stanovenej lehote je irelevantné a nepodstatné pre tento spor, ako tvrdí žalovaný. Súd prvej inštancie jednoznačne nesprávne vyhodnotil, resp. označil predložené dôkazy ako odpovede na reklamáciu, pričom žalovaný také dôkazy nepredložil a žalobcovia také dôkazy nepredložili tiež, keďže reklamácie neboli vôbec vybavené. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, musel dospieť k nesprávnym právnym záverom, pretože neexistencia odpovedí na reklamácie hovorí v prospech žalobcov z dôvodu, že nedošlo k žiadnemu spochybneniu vytkaných vád. Žalobcovia a aj žalovaný zhodne tvrdia, že bol predložený iba katalóg z roku 2014, ktorý sa čítal na pojednávaní 23.5.2016, pričom súd prvej inštancie sám zistil, že Hotel Zante Imperial v ponuke v roku 2014 nebol. Absolútne zavádzajúce, nesprávne a špekulatívne je tvrdenie, že obaja objednávateľia musia podpisovať reklamačný protokol. Samotný reklamačný protokol žalovaného na papieri EXIM Tours a ani dokonca CK INVIA takúto možnosť nemá, nie je tam možné uviesť ďalšieho klienta. Z daných reklamačných protokolov nevyplýva, že sa tam má uviesť meno spolucestujúceho, resp. že sa tam má niekto ďalší podpísať. Okrem toho delegátka žalovaného mala informačnú povinnosť ako uplatniť reklamáciu a mala povinnosť spísať celú reklamáciu sama, čo tiež neurobila. Všeobecné tvrdenie žalovaného zo dňa 13.12.2016 (Záverečná reč), že nekvalitné služby v náhradnom hoteli neboli preukázané a spochybnili tým všetky reklamované služby bez akýchkoľvek vyjadrení ku konkrétnym službám, je účelové. Žalobcovia jednoznačne a konkrétne spochybnili výšku týchto poplatkov, predložili dôkaz o tom, že tieto poplatky nie sú skutočné (článok z Plusky = Pochybné servisné služby), dožadovali sa faktúry, ako je uvedené v zápisnici, avšak súd prvej inštancie tieto fiktívne poplatky bez akéhokoľvek ďalšieho dôkazu akceptoval ako reálne. Súd prvej inštancie neskúmal stratu radosti z dovolenky s poukazom na prípad U. I., na ktorý žalobcovia poukazovali. Súd prvej inštancie tak jednoznačne pochybil, keď neskúmal tento nárok s poukazom na širší výklad smernice a s ohľadom na prípad U. I..

9. K vyjadreniu žalobcov k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení prevažne uviedol, resp. zopakoval, skutočnosti už uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie. Vo vyjadrení ďalej uviedol, že je nepravdivé tvrdenie žalobcov, že reklamačný protokol žalobcu 1. spisovala delegátka. Reklamačný protokol spisuje vždy klient, je to predsa aj výslovne uvedené v reklamačnom protokole žalobcu 1. pri predtlačenej predmet reklamácie, pričom podpis delegátky na protokole nikdy nie je potvrdením o skutočnostiach v reklamacii, tie sú predsa tvrdeniami reklamujúceho. Celkom zavádzajúca je hypotéza žalobcov, že keby bol vedel žalovaný až ráno, že je zazmluvnený hotel „overbook“, nemal by vybavený iný hotel a zaplatený autobus. Pokiaľ sa týka autobusu tento predsa je vždy pripravený, aby mohol odvieť klientov z letiska do zazmluvnených hotelov a čo sa týka náhradného ubytovania, je to práve opačne vysoká profesionalita CK, v tomto prípade žalovaného, že dokázal operatívne zabezpečiť ubytovanie. Žalobcovia tiež uvádzajú, že ich o zmene ubytovania informovala p. P. a nie p. J., aj kebyže tomu tak bolo, je to podľa žalovaného bez právneho významu, či to bola jedna alebo druhá osoba, stále to bol zástupca žalovaného. Námietky žalobcov smerujúce k dodržiavaniu súvisiacich predpisov (odpoveď na reklamáciu v 30 dňovej lehote a pod.) nemajú vo vzťahu k dôvodom požadovaného odškodnenia žalobcami a ich výške žiaden priamy súvis a nemôžu ovplyvniť meritórne rozhodnutie vo veci žalobcov. Zazmluvnený Hotel Imperial Zante beach bol rovnakej kategórie ako zazmluvnený hotel, čo nebolo sporné, resp. v prípade jedného so žalobcov dokonca išlo o vyššiu kategóriu, keď podľa žalovaného nie vždy je relevantná kategorizácia hotelov, ale treba vychádzať len zo skutočnosti, či boli poskytnuté služby nižšej kvality alebo nie. Prípadným neposkytnutím služieb v dohodnutej kvalite žalobcom, by vznikol žalobcom nárok na zľavu z ceny zájazdu, neznamená to však automaticky, že z celej ceny zájazdu. Cena zájazdu sa vždy skladá z čiastkových cien, ktoré sú vždy položkovite v súlade so zákonom o zájazdoch a Občianskym zákonníkom uvedené v zmluve o obstaraní zájazdu. Nepravdivé a zavádzajúce sú tvrdenia, že delegátka žalovaného údajne mala povinnosť spísať celú reklamáciu sama, čo údajne tiež neurobila. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť, aby reklamačný protokol spísala sama delegátka, reklamačný protokol spisuje vždy klient a je o tom poučený, ako dostane protokol, tento klient spíše a nechá podpísať prevzatie delegátke. Nie je možné pre uplatnenie vád služieb pri zájazde možné aplikovať ustanovenie § 18 odsek 4 až 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko to sám zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 8 odsek 12 vylúčil v spojení s ustanovením § 741i Občianskeho zákonníka. Žalovaný považuje tvrdenia a závery žalobcov za rýdzo špekulatívne, právne nesprávne, niektoré za nepravdivé, úmyselne zavádzajúce a niektoré dokonca v rozpore s právom SR. Z výpovedí a konaní žalobcov

je zrejmé, že žalobcovia konali špekulatívne aj preto, nakoľko na jednej strane tvrdia, že výber hotela starostlivo zvažovali a chceli výslovne zazmluvnený hotel, avšak na druhej strane si tento hotel vybrali za zľavnenú cenu pár dní pred začatím zájazdu. Dokonca, keď sa žalobcovia hneď po prilete do cieľovej destinácie ešte na letisku dozvedeli o skutočnosti, že ich zazmluvnený hotel je obsadený a budú ubytovaní v náhradnom hoteli Imperial, žalobcovia nevyužili svoju možnosť odstúpiť od zmluvy a požadovať návrat do Bratislavy, teda de facto akceptovali zmenu zazmluvneného hotela na náhradné ubytovanie v hoteli Imperial a náhradné služby prijali. Žalovaný zotrval na požiadavke, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je potrebné odvolanie žalobcu 1. proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietnuť, výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu 1. na zaplatenie sumy 251,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 251,61 eur od 19.10.2014 do zaplatenia, výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vo zvyšku výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie a výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdiť.

11. Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

12. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je rozhodnutie vydané v neprospech strany, je už ponechané na výklad súdu. Rozhodujúcim meradlom pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech odvolateľa, bude porovnanie petitu žaloby s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola ujma spôsobená.

13. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, tu citované ustanovenie § 359 Civilného sporového poriadku, za to, že na strane žalobcu 1. výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna, teda ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná. Takýto záver vyplýva z toho, že výrokom I. súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1. sumu 174,27 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 174,27 eur od 19.10.2014 do zaplatenia, teda v tejto časti požiadavky uplatnenej žalobou bol žalobca 1. úspešný, resp. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. bol vydaný v jeho prospech. Takéto odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, teda žalobca 1. bol osobou, ktorá v dôsledku čiastočného vyhovenia jeho žalobe zaznamenala v konaní čiastočný procesný úspech, takýmto vyhovujúcim rozhodnutím neutrpel žiadnu ujmu na právach a nebola mu uložená žiadna povinnosť.

14. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolanie proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v danom prípade podala neoprávnená osoba, odvolací súd odvolanie žalobcu 1. proti vyhovujúcemu výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odmietol.

15. Predmetom konania po pripustení zmeny žaloby je nárok žalobcu 1. na zaplatenie sumy 1.031,76 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.031,76 eur od 19.10.2014 do zaplatenia (z toho suma 851,76 eur uplatnená titulom zľavy z ceny zájazdu a suma 180 eur uplatnená titulom straty radosti z dovolenky) a nárok žalobkyne 2. na zaplatenie sumy 962,47 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 962,47 eur od 13.10.2014 do zaplatenia (z toho suma 782,47 eur uplatnená titulom zľavy z ceny zájazdu a suma 180 eur uplatnená titulom straty radosti z dovolenky). Predmetom odvolacieho

prieskumu tak zostal zamietajúci výrok a závislé výroky o nároku na náhradu trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcov je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či v konaní pred súdom prvej inštancie bol dodržaný správny procesný postup, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil uplatnené nároky.

16. Súd prvej inštancie nepovažoval za opodstatnenú požiadavku žalobcu 1. na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za spolucestujúcu manželku X. W. (suma 425,88 eur s príslušenstvom), požiadavku žalobkyne 2. na zaplatenie jej zľavy z ceny zájazdu (suma 391,235 s príslušenstvom) a zľavy z ceny zájazdu za spolucestujúceho manžela T. Y. (suma 391,235 eur s príslušenstvom) z dôvodu, že žalobkyňa 2. si svoje právo z titulu vadne poskytnutého plnenia voči žalovanému neuplatnila v prekluzívnej lehote a z dôvodu, že spolucestujúci oboch žalobcov nie sú účastníkmi konania (správne stranami sporu).

17. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa predovšetkým zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcov vo vzťahu k nimi uplatneným nárokom. Pri rozhodovaní o akejkoľvek žalobe je súd vždy povinný skúmať existenciu aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a to aj ak ju v konaní nikto nenamieta. Aktívna vecná legitímácia predstavuje také právne postavenie žalobcu, na základe ktorého mu podľa hmotného práva patrí žalobou uplatnené právo (nárok) alebo na základe ktorého má procesné právo uplatniť na súde tento hmotnoprávny nárok. Žalobca má povinnosť uniesť v súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Bremeno tvrdenia žalobca unesie už tým, že si určitý nárok uplatní na súde, aj pokiaľ túto skutočnosť výslovne v žalobe neuvedie. Žalobcu zaťažuje tiež povinnosť toto svoje tvrdenie v konaní preukázať, nakoľko je to žalobca, kto z tohto tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky.

18. Podľa § 5 zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o zájazdoch“) objednávateľ je

- a) osoba, ktorá uzatvorí s cestovnou kanceláriou zmluvu o zájazde,
- b) osoba, v ktorej prospech sa zmluva o zájazde uzatvorila,
- c) osoba, na ktorú sa zájazd previedol za podmienok podľa Občianskeho zákonníka.

19. Žalobcovia ako objednávateľia uzavreli so žalovaným ako obstarávateľom, ktorý je cestovnou kanceláriou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o zájazdoch, zmluvu o obstaraní zájazdu podľa ustanovenia § 741a a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetnú zmluvu o obstaraní zájazdu uzavreli žalobcovia súčasne v prospech tretích osôb - rodinných príslušníkov (manželky žalobcu 1. a manžela žalobkyne 2.), ktorí v dôsledku tejto skutočnosti rovnako nadobudli postavenie objednávateľov zájazdu. Pojem objednávateľ zájazdu je potrebné vykladať v súlade so špeciálnou úpravou inštitútu zájazdu obsiahnutou v zákone o zájazdoch, a to konkrétne v zmysle ustanovenia § 5 tohto zákona, ktorý obsahuje taxatívny výpočet subjektov majúcich postavenie objednávateľa zájazdu. Podľa tohto zákonného ustanovenia objednávateľom je osoba, ktorá uzatvorí s cestovnou kanceláriou zmluvu o zájazde; osoba, v ktorej prospech sa zmluva o zájazde uzatvorila (a/alebo) osoba, na ktorú sa zájazd previedol za podmienok podľa Občianskeho zákonníka. Vykladať toto ustanovenie je potrebné takým spôsobom, že objednávateľom zájazdu je osoba, ktorá spĺňa hociktorý z uvedených predpokladov, nie je žiaden dôvod zužovať pojem objednávateľ zájazdu iba na osobu, ktorá podpísala zmluvu o obstaraní zájazdu. Je pritom nepodstatné, ako je pojem objednávateľ zájazdu definovaný v zmluvných podmienkach cestovnej kancelárie, nakoľko ustanovenie § 5 zákona o zájazdoch má kogentnú povahu.

20. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nepreukázali svoju aktívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu k nároku na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za spolucestujúcich manželov. Žalobca 1. bol jedným z dvoch objednávateľov zájazdu a žalobkyňa 2. bola jednou z dvoch objednávateľov zájazdu, napriek tomu si žalobcovia uplatnili právo na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za všetkých objednávateľov zájazdu, teda žalobca 1. za spolucestujúcu manželku a žalobkyňa 2. za spolucestujúceho manžela. Neobstojí pritom ani argument uvedený v odvolaní, že žalobcom svedčí právo aj pre ich manželov uplatňovať nároky vyplývajúce z porušenia zmluvných záväzkov žalovaným. Aktívna vecná legitímácia je daná u subjektu, ktorému patrí uplatňované právo podľa hmotného práva. Jej nedostatok nemožno zhojiť procesným, ani zákonným zastupovaním oprávneného subjektu, nakoľko tieto nemajú žiaden vplyv na hmotnoprávne postavenie oprávnených subjektov. I preto sa odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, nestotožnil so záverom ohľadne aktívnej vecnej legitímácie vysloveným v rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn.

14Co/76/2012 z 10.12.2013 a naopak sa stotožnil s opozitnými závermi vyslovenými napr. v rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co/211/2016 z 31.5.2018 a sp. zn. 5Co/41/2013 z 16.5.2018.

21. „Oprávnenie manželov zastupovať sa navzájom v súdnom konaní nemožno odvodzovať ani z ustanovenia § 21 ods. 1 Zákona o rodine (poznámka: teraz § 20 ods. 1). Podľa tohto ustanovenia každý z manželov je oprávnený zastupovať druhého manžela v bežných veciach, najmä prijímať za neho bežné plnenia. Uplatnenie nároku na súde jedným z manželov alebo skutočnosť, že tretia osoba uplatnila na súde nárok proti jednému z nich, nemožno však považovať za bežnú záležitosť v rodine, založenej manželstvom. Zastupovanie manžela v súdnom konaní nie je zastupovaním v bežných záležitostiach, a to najmä vzhľadom na dôsledky, ktoré majú v súdnom konaní úkony účastníka, napr. späťvzatie žaloby, uzavretie zmieru a pod.“ (Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. (Rc) Cpj 11/77, zverejnené pod č. R 14/1978).

22. Vo vzťahu k nároku žalobkyne 2. na zaplatenie jej zľavy z ceny zájazdu súd prvej inštancie rovnako správne konštatoval preklúziu uplatneného nároku. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 31.8.2014 spolucestujúci žalobkyne 2. T. Y. priamo u zástupkyne cestovnej kancelárie reklamoval vadne poskytnuté plnenia zo zmluvy o obstaraní zájazdu a zároveň si uplatnil nárok na vrátenie plnej sumy za počet dní strávených v hoteli Imperial Zante Beach. Sama žalobkyňa 2. nereklamovala vadne poskytnuté plnenia zo zmluvy o obstaraní zájazdu. Odvolací súd zastáva názor uvedený už vyššie, že v prípade, ak hlavná zmluvná strana (hlavný kontraktor) uzavrie zmluvu aj v prospech niekoho iného, kto má byť popri nej účastníkom zájazdu, zostáva hlavná zmluvná strana objednávateľom a popri nej aj ďalší príjemca objednaných služieb vstupuje do záväzkovo-právneho vzťahu s cestovnou kanceláriou, a tento sa stáva rovnako oprávneným zo zmluvy o obstaraní zájazdu. Nakoľko záväzkový vzťah je určený zásadne zmluvnými stranami a žalobkyňa 2. je sama účastníčkou zmluvy o obstaraní zájazdu, je len ona sama ako jeden z objednávateľov zájazdu oprávnená reklamovať jej vadne poskytnuté plnenia zo zmluvy o obstaraní zájazdu.

23. V ustanovení § 741i ods. 2 Občianskeho zákonníka je upravená prepadná (prekluzívna) lehota na uplatnenie nároku objednávateľa zájazdu za porušenie záväzkov cestovnej kancelárie zo zmluvy o obstaraní zájazdu. V tejto lehote treba nárok z porušenia záväzkov zo zmluvy o obstaraní zájazdu uplatniť v cestovnej kancelárii. Neuplatnením práva v určenom čase dôjde k zániku práva na základe dvoch skutočností: uplynutím určitej lehoty a neuplatnením práva v tejto lehote, pričom súd prihliada na zánik práva z úradnej povinnosti, aj keď to dlžník nenamieta. Nakoľko si žalobkyňa 2. svoje nároky z vadne poskytnutého plnenia zo zmluvy o obstaraní zájazdu neuplatnila u žalovaného v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote po skončení zájazdu, došlo k preklúzii tohto práva a už sa ho nemožno dovolať na súde.

24. Pokiaľ žalobkyňa 2. v odvolaní namietala, že reklamačný protokol spísaný jej manželom je nutné považovať za reklamačný protokol, ktorým si ona sama uplatňovala nároky, pretože manžel žalobkyne 2. je oprávnený konať v jej mene, je jej odvolacia námietka nenáležitá. V prípade bežných vecí, ktoré môže vybavovať každý z manželov, ide totiž o záležitosť, ktorá je medzi manželmi obvyklá, ktorú prináša každodenný život, pri ktorej sa neočakáva nesúhlas druhého manžela práve preto, že záležitosť svojim významom neprekračuje obvyklú rutinu denného života. Vzhľadom na uvedené za zastupovanie v bežných veciach tak nie je možné považovať zastupovanie manžela pri uplatňovaní práv za vadné plnenie zo zmluvy o obstaraní zájazdu, ako to v odvolaní tvrdí žalobkyňa 2.. Rovnako je nenáležitá odvolacia námietka, že povinnosť vyplniť reklamačný protokol má cestovná kancelária, keďže zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva táto povinnosť pre cestovnú kanceláriu, práva z vadne poskytnutého plnenia si vždy uplatňuje objednávateľ sám.

25. Ďalším nárokom, ktorí si žalobcovia uplatnili v súdnom spore, bol nárok na imateriálnu ujmu, a to nárok za stratu radosti z dovolenky. Žalobcovia boli spolu s ich manželmi objednávateľmi zájazdu a nárok za stratu radosti z dovolenky si uplatnil žalobca 1. i za spolucestujúcu manželku a žalobkyňa 2. i za spolucestujúceho manžela. Osobnostné právo na žalobcami žiadanú imateriálnu ujmu je absolútnym subjektívnym právom fyzickej osoby, ktoré pôsobí proti všetkým (erga omnes) a je vždy spojené s konkrétnou fyzickou osobou (ius personalissimus). Znamená to, že práva na ochranu osobnosti sa môže v súdnom konaní domáhať len fyzická osoba, ktorej osobnostné právo bolo porušené alebo ohrozené. Keďže žalobcovia si uplatnili nároky na imateriálnu ujmu aj za svojich spolucestujúcich manželov,

správne súd prvej inštancie konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k nárokom spolucestujúcich manželov žalobcov na imateriálnu ujmu, tzv. stratu radosti z dovolenky.

26. Tiež nárok žalobcov na ich imateriálnu ujmu nepovažoval súd prvej inštancie za opodstatnený dôvodiť, že Občiansky zákonník obsahuje osobitnú úpravu zmluvy o obstaraní zájazdu, a preto nemožno zamieňať nárok podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka s nárokmi žalobcov, ktoré sú plne opodstatnené podľa špeciálnej úpravy v ustanoveniach § 741a až § 741k Občianskeho zákonníka, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 468/2014 z 26.8.2015 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 228/2016 z 19.4.2016. Je možné konštatovať, že rozhodovacia prax všeobecných súdov (okresných a krajských) k otázke opodstatnenosti nároku za stratu radosti z dovolenky je rozdielna, avšak k danej otázke sa už vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky a i Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach citovaných v predchádzajúcej vete. Súd prvej inštancie náležite zdôvodnil svoje rozhodnutie v tejto časti, a to i poukazom na uvedené rozhodnutia a odvolací súd sa plne s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti (odsek 46. rozsudku súdu prvej inštancie) stotožňuje a odkazuje naň.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o nároku žalobcov na imateriálnu ujmu vychádzal z právneho názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 468/2014 z 26.8.2015 a v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 228/2016 z 19.4.2016 ako najvyšších súdnych autorít. Preto ani argumenty žalobcov predstreté v odvolaní nevedli odvolací súd k odklonu od súdom prvej inštancie prezentovaného názoru, na ktorom založil svoj záver o neopodstatnenosti tohto uplatneného nároku žalobcov z dôvodu, že v súčasnosti nie je možné v zmluvných vzťahoch medzi občanmi a právnickými osobami (cestovnými kancelármi) aplikovať právo na ochranu osobnosti so všetkými dôsledkami, lebo tomu bráni špeciálne zákonné ustanovenie § 741k ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré nemožno zlučovať s ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

28. Pokiaľ sa žalobcovia v odvolaní dovolávajú s ohľadom na stratu radosti z dovolenky širšieho výkladu Smernice č. 90/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb, nie je ich odvolacia argumentácia opodstatnená. Slovenská republika v súvislosti s implementáciou tejto smernice právo na imateriálnu ujmu Občianskom zákonníku výslovne neupravila. Pokiaľ by aj odvolací súd zvažoval širší výklad Smernice č. 90/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb pri nedostatočnej implementácii uvedenej smernice do nášho právneho poriadku, okolnosti daného prípadu, ktoré neboli výnimočné, neodôvodňujú takýto postup. Preto nie je možné iba s ohľadom na existenciu Smernice č. 90/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb právo na imateriálnu ujmu žalobcom priznať.

29. Odvolací súd tak konštatuje správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie nie sú oprávnení uplatňovať si v konaní nároky na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za spolucestujúcich manželov a nároky na imateriálnu ujmu za spolucestujúcich manželov. Tiež súd prvej inštancie dôvodne a vecne správne žalobu žalobkyne 2. v časti uplatneného nároku na zaplatenie jej zľavy z ceny zájazdu z dôvodu preklúzie práva zamietol. Rovnako súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že žalobcom nemožno priznať nárok na imateriálnu ujmu dôvodiť, že Slovenská republika nemá v súčasnosti právnu úpravu náhrady nemajetkovej ujmy za stratu radosti z dovolenky.

30. Rozsudok súdu prvej inštancie nemožno v tejto časti považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a zmysel. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v tejto časti nie sú zjavne neodôvodnené a odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia.

31. Iná situácia však nastala vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku už len výlučne žalobcu 1. na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu sume 251,61 eur s príslušenstvom (uplatnený nárok žalobcu na zľavu z ceny zájazdu v sume 425,88 eur - priznaná zľava z ceny zájazdu pre žalobcu 1. v sume 174,27 eur s príslušenstvom). Jednou z odvolacích námietok bolo aj poukazovanie na nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie a nezodpovedanie argumentov žalobcov súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

32. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

34. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv strán na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higinsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

35. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku žalobcu 1. na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalobcu 1. na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k takémuto spôsobu rozhodnutia (vyhovenie v časti o zaplatenie 174,27 eur s príslušenstvom a zamietnutie v časti o zaplatenie 251,61 eur s príslušenstvom). Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci vo vzťahu k nároku žalobcu 1. na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, bez odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

36. Vo vzťahu k určeniu výšky zľavy žalobcu 1. z ceny zájazdu uviedol súd prvej inštancie v odseku 44. preskúmaného rozsudku, že primeranou zľavou vzhľadom na zistené nedostatky vytknutých žalobcom (? ktorým žalobcom, zrejme žalobcom 1.) je 50 % zo základnej ceny s tým, že žalobca (? ktorý žalobca, zrejme žalobca 1.) si v prekluzívnej lehote neuplatnil zľavu za sťahovanie a v rámci výpočtu zľavy si uplatnil aj zľavy za vady, ktoré v reklamácií nevytkol. Takýto záver o výške o zľavy je zjavne nedostatočne zdôvodnený, keďže neobsahuje žiadnu relevantnú úvahu súdu prvej inštancie vedúcu k záveru práve o zľave vo výške 50 % a práve zo sumy 639 eur, a to v nadväznosti na rozhodujúce čiastkové zistenia a následné podriadenie relevantných skutkových zistení pod hypotézu právnej normy. Navyše odôvodnenie rozsudku v tejto časti postráda i logickosť a zrozumiteľnosť, keď na jednej strane súd prvej inštancie zdôvodňuje (veľmi stručne) nepoužitie Frankfurtskej tabuľky, na druhej strane rozdeľuje nároky na zľavu z ceny zájazdu podľa vyčíslenia žalobcu 1. vychádzajúce práve z Frankfurtskej tabuľky. Odôvodnenie rozsudku má byť stručné, jasné a výstižné, ktorú požiadavku nenapĺňa zdĺhavé opisovanie skutkových prednesov a vykonaných dôkazov, obsah ktorých je stranám sporu nepochybne známy z pojednávania uskutočnených vo veci. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak v tejto časti nenapĺňuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne nerezultujú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

37. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na rozsiahly útok žalobcu 1. v konaní pred súdom prvej inštancie (opakovane predstretý aj v jeho odvolaní, aj v jeho vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu) a neposkytol mu žiadnu repliku na ním predstreté otázky týkajúce sa priznania zľavy z celkovej ceny zájazdu a nie zo základnej ceny zájazdu, ako postupoval pri rozhodovaní súd prvej inštancie.

38. Žiada sa dodať, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, preto bolo nutné rozsudok súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu 1. na zaplatenie sumy 251,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 251,61 eur od 19.10.2014 do zaplatenia, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobcovi 1., zrušiť, v zrušenom rozsahu vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu

neprihádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

39. K ďalším odvolacím námietkam, ktoré však nemali vplyv na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu, považuje odvolací súd za potrebné uviesť nasledovné: Žalobcovia v odvolaní tiež mimo iného namietali, že súd prvej inštancie vôbec neskúmal, či delegátka reagovala na spísaný reklamačný protokol, či spochybnila tvrdenia v ňom uvedené a či zjedнала nápravu, ktorá námietka žalobcov je vzhľadom na kontradiktórnosť civilného sporového konania absolútne nenáležitá, keďže povinnosťou žalobcov je predložiť, resp. navrhnúť na vykonanie presvedčivé dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nakoľko dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Tiež žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie neskúmal, či im bola daná odpoveď na reklamáciu v 30-dňovej lehote, keď i túto odvoláciu námietku považuje odvolací súd za bezpredmetnú, nakoľko toto tvrdenie nemá žiaden právny význam vo vzťahu k dôvodom požadovanej zľavy z ceny zájazdu. I tvrdenie žalobcov, že žalovaný vedel deň vopred o „overbookingu“ zazmluvneného hotela pre žalobcov je irelevantné, keďže táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku na zľavu z ceny zájazdu v súdenom spore a ani na prípadnú jej výšku, navyše žalobcovia nenavrhlí žiadne dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia. Pokiaľ žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie vychádzal z katalógu z roku 2012, hoci oni boli na dovolenke v roku 2014, odvolací súd uvádza, že z obsahu preskúmaného rozsudku v nadväznosti na obsah spisu je jednoznačné, že katalóg, na ktorý sa odvoláva súd prvej inštancie v odseku 24. preskúmaného rozsudku, je z roku 2014 a jedná sa len o chybu v písaní. Žalobcovia namietali, že v konaní žalovaný nepredložil kategorizáciu Hotela Zante Imperial od príslušného orgánu a v danom prípade neunesol dôkazné bremeno. I táto odvolacia námietka je neopodstatnená, keďže medzi stranami nebola sporná kategorizácia uvedeného hotela, pričom samotná kategorizácia hotela je irelevantná a rozhodujúcim faktorom pre posúdenie opodstatnenosti uplatnených nárokov je kvalita porovnávaných poskytnutých a objednaných služieb. Na ďalšiu odvoláciu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Napokon pozornosti odvolacieho súdu neunikli ani ďalšie chyby v písomnom vyhotovení rozsudku. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol v záhlaví preskúmaného rozsudku predmet konania 1.754 eur s príslušenstvom, hoci predmet konania po pripustení zmeny žaloby je 1.994,23 eur s príslušenstvom, strany sporu označoval v odôvodnení preskúmaného rozsudku ako účastníkov konania (porovnaj § 60 a nasl. Civilného sporového poriadku), v odôvodnení rozsudku používal jeden pojem žalobca, hoci žalobcovia boli dvaja, a to žalobca 1. a žalobkyňa 2. a použitý právny predpis zákon č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov označoval len neúplným názvom ako zákon č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr. Hoci uvedené nedostatky preskúmaného rozsudku výlučne nevedli k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu 1. na zaplatenie sumy 251,61 eur s príslušenstvom, nemali by sa v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvej inštancie vyskytovať.

41. Vo vzťahu k výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobkyňi 2. žalobkyňa 2. v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, čo ničím neodôvodnila. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, v časti ktorou súd prvej inštancie žalobu žalobkyne 2. v celom rozsahu zamietol, za vecne správny a žalobkyňa 2. žiadnym relevantným spôsobom správnosť tohto výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila, nie je jej odvolacia námietka opodstatnená.

42. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu 1. proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol (§ 386 písm. b) Civilného sporového poriadku), výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu 1. na zaplatenie sumy 251,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 251,61 eur od 19.10.2014 do zaplatenia, výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobcovi 1. zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku), vo zvyšku zamietajúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie a

výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania žalovaného proti žalobkyni 2. potvrdil (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

43. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať, posúdiť žalobou uplatnený nárok v zrušenom rozsahu vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, pričom výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné komplexne vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

44. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania žalobcu 1. a žalovaného pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyne 2. a žalovaného odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobkyni 2.. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

46. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).